Ghedeon şi escorta lui (3)

Premise de bază pentru lucrarea de slujire

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

soundwords.de/ro/a11107.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Judecători 6-8

Pericolul imitării credinţei

> **Judecători 7.1,2:** Şi Ierub-Baal, adică Ghedeon, s-a sculat de dimineaţă, şi tot poporul care era cu el, şi şi-au aşezat tabăra lângă izvorul Harod; şi avea tabăra lui Madian spre nord, lângă dealul More, în vale. Şi Domnul i-a zis lui Ghedeon: «Poporul care este cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâna lor, ca nu cumva Israel să se laude împotriva Mea, zicând: ‚Mâna mea m-a salvat'».

Sunetul puternic al trompetei lui Ghedeon a adunat în jurul lui o oştire numeroasă şi impunătoare; dar această oştire trebuia verificată. Este altceva să fi stimulat prin râvna şi energia unui slujitor serios al lui Hristos, sau să posezi acele însuşiri morale, singurele care îl pot face pe om capabil, ca el însuşi să fie un slujitor devotat. Să mergi pe urma unui bărbat supus al lui Dumnezeu şi să te laşi călăuzit prin credinţa şi energia lui este cu totul altceva decât tu însuţi să umbli cu Dumnezeu şi prin puterea credinţei personale să te sprijini pe El. De aceasta trebuie să ţinem bine seama. Totdeauna există pericolul să fim imitatori simpli ai credinţei altora, să copiem exemplul lor, fără

să posedăm puterea lor spirituală, să preluăm specificul lor fără să avem părtăşia pe care o au ei. Ar trebui să ne ferim permanent de a face aceasta. Să fim simpli, smeriţi şi reali. S-ar putea ca noi să fim foarte mici, cercul nostru de acţiune să fie limitat şi cărarea noastră să fie o cărare retrasă; însă aceasta nu contează, sub premisa că noi suntem aşa cum harul ne-a făcut, că noi ocupăm locul dat nouă de Domnul şi mergem pe drumul pe care El l-a deschis înaintea noastră. Nicidecum nu este necesar ca noi să fim mari, proeminenţi, remarcabili şi cunoscuţi; dar este absolut necesar ca noi să fim veritabili şi smeriţi, ascultători şi dependenţi. Aşa ne poate folosi Dumnezeul nostru, fără să trebuiască să ne temem, că noi înşine ne vom lăuda, şi atunci vom fi liniştiţi şi plini de pace şi fericire. Nu este nimic mai frumos pentru un slujitor credincios al lui Hristos, decât să se afle pe acel drum tainic, necunoscut, unde eu-l propriu este pierdut complet din vedere şi lumina minunată a feţei lui Dumnezeu este savurată – unde gândurile oamenilor nu sunt importante, în timp ce aprobarea din partea Domnului este totul pentru suflet.

Niciodată nu avem voie să ne punem încrederea în carne. Ea va face chiar şi slujba lui Hristos să devină o ocazie pentru a se înălţa pe sine. Ea va folosi Numele Aceluia, care S-a smerit pe

deplin, ca să facă ceva din sine însuşi. Ea va înălţa prestigiul ei propriu, prin aceea că simulează, că ea lucrează pentru Acela care S-a smerit pe Sine Însuşi. Aşa este carnea, şi aşa suntem noi în noi înşine. Creaturi neînţelepte, care se înalţă pe ele însele, care totdeauna sunt gata să se laude, în timp ce mărturisesc că nu sunt nimic şi nu merită nimic mai mult decât focul de nestins al iadului.

Descurajarea poate face incapabil pentru slujire

Trebuie noi să ne mirăm de verificarea escortei lui Ghedeon? Desigur nu. Slujba lui Hristos este o chestiune foarte serioasă şi sfântă, şi toţi care vor să ia parte la ea trebuie să fie liberi de încrederea în sine, să fie goliţi de ei înşişi, dar nu numai aceasta, ci ei trebuie să se sprijine cu încredere de nezguduit în Dumnezeul Cel viu. Acestea sunt însuşirile mari, care ar trebui să constituie caracterul adevăratului slujitor al lui Hristos. Dar să revenim la istorisirea noastră.

> **Judecători 7.2,3:** Poporul care este cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâna lor ... Şi acum strigă în auzul poporului, zicând: «Cine este fricos şi tremură să se întoarcă

şi să plece de la muntele Galaad.» Şi douăzeci şi două de mii s-au întors din popor şi au rămas zece mii.

Oştirea lui Ghedeon a fost supusă aici primei verificări mari, o verificare care era destinată să reveleze măsura încrederii simple a fiecărei inimi în Domnul. O inimă fricoasă nu este îndemânatică pentru ziua bătăliei, un duh îndoielnic nu poate rezista în luptă. Acest principiu îl întâlnim în cartea Deuteronom 20.8: „Şi conducătorii să mai vorbească poporului şi să zică: «Cine este bărbatul care este fricos şi are inima slabă? Să plece şi să se întoarcă acasă, ca nu cumva să slăbească şi inima fraţilor săi cu inima lui«". Descurajarea este deosebit de molipsitoare. Ea se propagă cu viteza vântului. Ea slăbeşte braţul, care trebuie să poarte scutul, şi paralizează mâna, care ar trebui să mânuiască sabia. Singurul lucru care ne poate proteja de acest rău este încrederea simplă, copilărească în Dumnezeu şi Cuvântul Său şi facerea cunoştinţă personal cu El. Noi trebuie să cunoaştem pe Dumnezeu în aşa fel, că Cuvântul Său este totul pentru noi, şi că noi umblăm numai cu El şi în orele cele mai întunecate putem nădăjdui numai în El.

Cititorule, este aceasta aşa la tine? Ai tu această încredere binecuvântată în Dumnezeu, această legătură tare cu Cuvântul

Său? Ai tu în adâncul inimii tale o cunoaştere practică a lui Dumnezeu şi a Hristosului Său, că aceasta te poate păstra, chiar şi atunci când nu ai avea sprijinul şi compasiunea nici măcar a unui singur credincios de pe întreg pământul? Eşti tu gata să mergi singur pe drumul prin lume?

Acestea sunt întrebări foarte importante. Şi noi simţim necesitatea să le punem cu toată seriozitatea Bisericii lui Dumnezeu din zilele noastre. Este o răspândire largă a adevărului preţios al lui Dumnezeu, şi mulţi află despre el. Asemenea sunetului trompetei lui Ghedeon, mărturia clară, care a fost răspândită în ultimii ani, a atras pe mulţi. Şi cu toate că noi simţim, că aceasta este un motiv mare pentru mulţumire, simţim şi necesitatea chibzuiri serioase asupra acesteia.

Adevărul este o chestiune foarte preţioasă, dacă el este primit cu adevărat şi respectat; dar să ne amintim că în aceeaşi relaţie cu valoarea mare a adevărului Cuvântului lui Dumnezeu este şi pericolul moral de a te preocupa cu politeţe formală cu el, fără să ai judecarea de sine a inimii şi fără să posezi o conştiinţă încercată.

Ceea ce noi avem cu adevărat nevoie, este credinţa – credinţa

neprefăcută, serioasă, simplă, care leagă sufletul cu putere vie cu Dumnezeu şi ne face capabili să biruim toate greutăţile şi descurajările de pe cale. Despre această credinţă nu este nici o imitaţie. Ori o posedăm realmente, ori nu o avem deloc. Cineva care încearcă să meargă prin credinţă pe drumul său, dacă el nu o are cu adevărat, curând se va clătina şi va cade. Noi nu putem ieşi în întâmpinarea oştirii lui Madian, dacă nu avem încredere deplină în Dumnezeul cel viu. Nimeni nu poate merge la luptă, numai dacă prin credinţă a înţeles realitatea nevăzută a veşniciei, şi perseverează, ca şi cum ar vedea pe Cel nevăzut. Fie ca noi să posedăm această credinţă în mare măsură.

Este foarte instructiv pentru inimă, să vadă ce efect a avut această primă probă asupra oştirii lui Ghedeon. Ea a redus rândurile ei în mod uimitor.

> **Judecători 7.3:** Şi douăzeci şi două de mii s-au întors din popor şi au rămas zece mii.

Aceasta era o reducere foarte mare. Însă este mult mai bine să ai zece mii, care se pot încrede în Dumnezeu, decât de zece mii de ori zece mii, care nu se pot încrede în El. La ce folosesc

oştirile numeroase, dacă ele nu sunt însufleţite de o credinţă vie? La absolut nimic. Este relativ uşor să te aduni în jurul unui drapel, pe care l-a ridicat o mână puternică, dar este o cu totul altă chestiune în lupta reală să rămâi statornic în energia proprie. Aici este capabilă numai o credinţă adevărată, reală. De aceea de îndată ce se pune întrebarea: „Cine se poate încrede în Dumnezeu?" vom vedea totdeauna că rândurile impunătoare ale mărturisitorilor se reduc repede.

Slujitorul trebuie să fie pregătit să renunţe cu totul la sine însuşi

Însă însoţitorii lui Ghedeon au fost supuşi la o a doua probă.

> **Judecători 7.4-7:** Şi Domnul a zis lui Ghedeon: «Poporul este încă mult, coboară-i la apă şi ţi-i voi încerca acolo; şi va fi aşa: acela despre care îţi voi zice: ‚Acesta să meargă cu tine!', acela va merge cu tine; şi despre oricine îţi voi zice: ‚Acesta să nu meargă cu tine!', acela nu va merge». Şi a coborât poporul la apă. Şi Domnul a zis lui Ghedeon: «Pe oricine va lipăi cu limba sa din apă, cum lipăie câinele, pe acela pune-l deoparte; tot aşa pe oricine se va pleca pe genunchi ca să bea». Şi numărul celor care au lipăit cu

mâna la gura lor a fost trei sute de bărbaţi; şi tot restul poporului s-a plecat pe genunchi ca să bea apă. Şi Domnul a zis lui Ghedeon: «Cu cei trei sute de oameni care au lipăit vă voi salva şi voi da pe Madian în mâna ta, iar tot poporul să meargă fiecare la locul său».

Aici întâlnim o a doua însuşire morală mare, care totdeauna trebuie să caracterizeze pe aceia care în ziua cea rea vor să fie la lucru pentru Dumnezeu şi pentru poporul Său. Ei trebuie nu numai să posede încredere în Dumnezeu, ci şi să fie gata să renunţe complet la ei înşişi. Noi putem renunţa la noi înşine numai în măsura în care ne încredem în Hristos. Acesta este un principiu general în slujba lui Hristos. Nu se pune întrebarea, dacă eu sunt un copil al lui Dumnezeu, ci dacă eu sunt un slujitor capabil al lui Hristos. Cei treizeci şi unu de mii şapte sute, care au fost trimişi înapoi din oştirea lui Ghedeon, erau cu toţii izraeliţi adevăraţi, ca şi ceilalţi trei sute, care au rămas, dar ei nu erau potriviţi pentru momentul luptei; ei nu erau oamenii potriviţi pentru ceasul deciziei. Şi de ce nu? Deoarece ei nu s-au încrezut în Dumnezeu şi nu puteau să renunţe total la ei înşişi. Ei erau plini de teamă, în timp ce credinţa trebuia să-i umple. Subiectul, care preocupa inima lor, nu era lupta, ci înviorarea pe cale. Ce gând serios!

Nu este uşor să te încrezi pe deplin în Dumnezeu şi să renunţi complet la tine însuţi

Aici este adevărata taină pentru a fi nepotrivit pentru slujba Sa. Dumnezeu nu Se poate încrede în aceia care nu se încred în El şi nu renunţă la ei înşişi. *Trăim într-un timp în care foarte uşor te asociezi unei mărturii creştine dar totodată te preocupi cu tine însuţi. Cunoaşterea se poate dobândi astăzi cu costuri foarte mici. Îmbucături din adevăr se pot primi pretutindeni, second hand. Adevărul, care pe unii slujitori iubiţi ai lui Hristos i-a costat ani de exerciţii adânci ale sufletului şi lupte ale inimii, este acum disponibil liber pretutindeni şi poate fi primit cu intelectul şi uşor mărturisit de aceia care nicidecum nu ştiu ce sunt exerciţiile sufletului care cercetează inima.* Dar niciodată să nu uităm, că viaţa credinţei este o realitate, slujba este o realitate, mărturia pentru Hristos este o realitate. Şi să ne gândim, că dacă vrem să fim oameni pentru situaţii de nevoie, adevăraţi slujitori, martori adevăraţi, atunci trebuie să învăţăm cu adevărat importanţa acestor două calităţi, şi anume încrederea în Dumnezeu şi renunţare la sine.

Erau sute de mii de izraeliţi adevăraţi, de membrii adevăraţi ai legământului, pe care Domnul l-a făcut cu poporul Său, şi cu toate acestea între ei au fost numai trei sute, care au fost consideraţi de Dumnezeu ca fiind capabili şi potriviţi pentru ziua luptei. Între aceste mii nu era nici măcar unul care să fie în stare să se încreadă în Dumnezeu şi să se lepede de sine însuşi.

Nu ar trebui să ne gândim profund şi să medităm la aceasta? Nu este de la sine înţeles, că noi trebuie să ne întrebăm, dacă aceasta momentan la noi nu este altfel? Nu este dureros de clar, că noi trăim într-un timp în care aproape nu cunoaştem încrederea binecuvântată tainică în Dumnezeu, şi mult mai puţin exerciţiul lepădării de sine? Este o realitate că noi niciodată nu vom putea despărţi aceste două lucruri unul de altul. Dacă încercăm să despărţim renunţarea de sine de încrederea în Dumnezeu, aceasta ne va mâna în prăpastiile adânci şi întunecate ale călugăriei, ale ascetismului şi ritualismului. Atunci natura (firea) va încerca să subjuge natura (firea). Nu trebuie să spunem că aceasta este opusul creştinismului. Creştinismul începe cu realitatea minunată, că vechiul eu a fost condamnat şi înlăturat în crucea lui Hristos, şi de aceea el poate fi biruit şi în mod practic în fiecare zi prin puterea Duhului Sfânt. Acesta este înţelesul acestor cuvinte

frumoase din epistola către Coloseni capitolul 3: „Voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”. Nu se spune: „voi trebuie să fiţi morţi”. Nu, ci „voi sunteţi morţi”. Şi ce urmează? „Omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ”. Tot aşa este şi cu învăţătura de bază şi preţioasă din Romani 6: „Noi, care am murit faţă de păcat, cum să mai trăim în el? Sau nu ştiţi că toţi câţi am fost botezaţi pentru Hristos Isus, am fost botezaţi pentru moartea Lui?” Şi ce urmează? „Tot aşa şi voi, socotiţi-vă pe voi înşivă morţi faţă de păcat şi vii faţă de Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Renunţarea de sine nu trebuie confundată cu călugăria

În aceasta constă taina adevăratei renunţări de sine. Dacă nu se înţelege aceasta şi nu se practică, atunci eu-l sub o formă va fi înlocuit de eu-l sub o altă formă. Aceasta este o rătăcire fatală. Aceasta este o cursă a diavolului care ameninţă pe toţi acei credincioşi serioşi care doresc mult sfinţirea vieţii, dar nu cunosc puterea răscumpărării înfăptuite, şi locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt – care nu sunt clădiţi pe temelia solidă a creştinismului.

Vrem să atenţionăm în mod deosebit cu privire la această rătăcire periculoasă. Ea favorizează în mod deosebit călugăria şi ascetismul. Ea se îmbracă în haina evlaviei şi sfinţeniei şi este deosebit de atrăgătoare pentru aceia care îşi doresc biruinţa asupra plăcerilor, patimilor şi înclinaţiilor naturii. Ei nu ştiu cum pot obţine biruinţa, de aceea întorc spatele lui Hristos şi crucii Sale şi se îndreaptă totodată spre această religie falsă.

Apostolul ne atenţionează în epistola către Coloseni capitolul 2 cu privire la acest sistem deosebit de rătăcitor: „Nimeni să nu vă facă să pierdeţi premiul, făcându-şi voia lui însuşi în smerenie şi închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale şi neţinându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit şi strâns unit prin încheieturi şi legături, creşte cu creşterea de la Dumnezeu. Dacă aţi murit împreună cu Hristos faţă de cunoştinţele elementare ale lumii, pentru ce, ca şi cum aţi fi încă în viaţă în lume, vă supuneţi la rânduieli: «nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!» (care sunt toate spre distrugere prin întrebuinţare), după poruncile şi învăţăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparenţă de înţelepciune în închinare voită şi în smerenie şi în necruţare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?” (Coloseni 2.18-23)

Considerăm foarte important să atragem atenţia în privinţa aceasta, pentru ca niciunul din cititorii noştri să nu ne înţeleagă greşit cu privire la gândul renunţării de sine. Vrem să fie foarte clar înţeles că singura temelie posibilă pentru renunţarea de sine este cunoaşterea răscumpărării înfăptuite şi unirea noastră cu Hristos prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta este baza necesară pentru întreaga comportare creştină. Ca să spunem pe scurt: mântuirea cunoscută este baza, Duhul Sfânt care locuieşte înăuntru este puterea, şi Cuvântul lui Dumnezeu este ghidul adevăratei renunţări de sine.

Avem noi ochi numai pentru Hristos şi interesele Sale?

Dar ce ştia Ghedeon şi tovarăşii lui despre toate acestea? Nimic în comparaţie cu creştinii din zilele noastre. Dar ei aveau încredere în Dumnezeu, şi nu au avut ca ţel înviorarea şi comoditatea lor, ci au luat-o simplu cu ei ca instrument pentru atingerea ţelului. În privinţa aceasta ei dau o lecţie chiar şi acelora care au privilegiul să meargă pe drumul lor în lumina deplină a Noului Testament. Dacă ei au putut să se încreadă în Dumnezeu în lumina de crepuscul din timpul în care au trăit, şi dacă pentru un moment au uitat eu-l, ce să spunem noi atunci,

care cu toată lumina noastră şi privilegiile noastre suntem aşa de uşor gata să fim neîncrezători în Dumnezeu şi să căutăm lucrurile proprii?

Nu este asemănător în zilele noastre? Cu toate că noi posedăm mult mai multă lumină şi mai multe privilegii decât Ghedeon şi însoţitorii lui, este totuşi aşa de puţină preocupare să mergem pe cărarea slujirii şi luptei, la care am fost chemaţi. Între noi domneşte o lipsă de deplâns în încrederea deplină în Dumnezeul viu şi în adevărata lepădare de sine. Dumnezeu nu este cunoscut practic şi eu-l propriu este înălţat şi preţuit. De aceea suntem aşa de puţin îndemânatici pentru luptă şi fără putere în ziua bătăliei. *Este una să fi mântuit, şi este alta să lupţi ca războinic. Este una să fi mântuit, şi alta să fi soldat.* Ah! Este foarte de temut, că dacă proba dublă, la care a fost supus Israel în timpul lui Ghedeon, s-ar aplica astăzi la toţi aceia care mărturisesc că aparţin lui Hristos, rezultatul practic se va diferenţia puţin faţă de cel de atunci. Ceea ce noi avem nevoie, sunt bărbaţi ai credinţei, bărbaţi ale căror inimi sunt întărite şi ai căror ochi sunt simpli, care nu au timp pentru altceva, decât numai pentru Hristos şi interesele Sale.

Dumnezeu răsplăteşte încrederea şi

lepădarea de sine

Să revenim iarăşi la istorisirea noastră. Finalul capitolului 7 din cartea Judecători ne arată pe Ghedeon şi însoţitorii lui în posesia biruinţei depline. „Pâinea de orz” şi „urcioarele sparte” nimicesc întreaga putere a madianiţilor şi amaleciţilor, cu toate că aceştia erau în vale ca lăcustele la număr, şi „cămilele lor erau multe, fără număr, ca nisipul pe ţărmul mării” (versetul 12). Dumnezeu era cu pâinea de orz şi cu urcioarele sparte, aşa cum El totdeauna va fi cu aceia care sunt pregătiţi să ocupe locul cel mai de jos, să fie nimic şi să-L facă pe El „totul în toate”, să se încreadă în El şi să se uite deplin pe ei înşişi. Fie ca totdeauna să ne amintim că acesta este marele principiu în orice lucrare şi în orice luptă! Fără El niciodată nu vom putea avea succes; cu El niciodată nu ne va lipsi biruinţa. Nu contează cât de mari sunt greutăţile, sau cât de mare este numărul şi puterea vrăjmaşilor noştri – toate trebuie să dispară în prezenţa Dumnezeului viu; şi această prezenţă va fi cu toţi cei care se încred în El şi se leapădă de ei înşişi.

Lepădarea de sine biruie şi pe fraţii invidioşi

Însă aceasta nu este totul. O încredere tare în Dumnezeu şi o lepădare de sine adevărată sunt nu numai secretul biruinţei asupra duşmanilor din afară, ci şi biruirea şi dezarmarea fraţilor invidioşi şi răutăcioşi, cu toate că aceştia deseori sunt mult mai greu de învins, decât duşmanii evidenţi. Abia obţinuse Ghedeon biruinţa asupra necircumcişilor, când a fost chemat să întâmpine gelozia meschină şi dispreţuitoare a fraţilor săi.

> **Judecători 8.1:** Şi bărbaţii lui Efraim i-au zis: «Ce ne-ai făcut, de nu ne-ai chemat când te-ai dus ca să te lupţi cu Madian». Şi s-au certat foarte tare cu el.

Ce comportare tristă, nedemnă, şi cât de nedreaptă era învinovăţirea! Nu au auzit ei sunetul trompetei, care chema pe Israel la luptă? Nu au auzit ei, că drapelul lui Ghedeon a fost desfăşurat? De ce ei nu au fost primii pe câmpul de luptă? Era uşor după terminarea luptei să vii şi să iei prada şi apoi să te socoteşti cu bărbatul, care era instrumentul propriu-zis al lui Dumnezeu pentru eliberarea lor.

Însă noi nu vrem să rămânem mult timp la comportarea tristă a bărbaţilor din Efraim, ci mai bine să vedem în ce mod minunat Ghedeon întâmpină acuzaţia nejustificată.

Judecători 8.2,3: Şi el le-a zis: «Ce am făcut eu acum pe lângă voi? Nu este mai bună strângerea boabelor rămase din Efraim decât culesul viei din Abiezer? Dumnezeu a dat în mâinile voastre pe căpeteniile Madianului, pe Oreb şi pe Zeeb, şi ce am putut face eu pe lângă voi?» Atunci duhul lor s-a potolit faţă de el, când a zis cuvântul acesta.

Acesta este felul corect de comportare pentru biruirea fraţilor invidioşi şi geloşi. Pâinea de orz şi urcioarele sparte au putut birui atât pe efraimiţii geloşi, cât şi pe madianiţii vrăjmaşi. Un duh smerit, care se aşează pe planul secund, este marea taină a biruinţei asupra invidiei şi geloziei în toate formele lor urâte. Este greu, da, imposibil, să te certi cu un om, care se smereşte în praf. „Ce am făcut eu acum pe lângă voi?" Aceasta este vorbirea unui om care a înţeles ce înseamnă să te uiţi pe tine însuţi. Şi noi putem fi siguri că o astfel de vorbire totdeauna va dezarma invidia şi gelozia omului cel mai mulţumit cu sine însuşi. Fie ca noi să înţelegem tot mai mult acest adevăr!

După biruinţă lepădarea de sine este cea mai grea

Scena din finalul istoriei interesante a lui Ghedeon este la fel de

plină de învăţătură pentru fiecare slujitor al lui Hristos. Ea ne învaţă, că este mult mai uşor să obţii o biruinţă, decât să te foloseşti corect de ea, căci este mai uşor să obţii o poziţie decât să o păstrezi aşa cum se cuvine.

> **Judecători 8.22,23:** Şi bărbaţii lui Israel au zis lui Ghedeon: «Stăpâneşte peste noi, tu şi fiul tău şi fiul fiului tău, pentru că ne-ai salvat din mâna lui Madian». Şi Ghedeon le-a zis. «Nu eu voi stăpâni peste voi, nici fiul meu nu va stăpâni peste voi: Domnul va stăpâni peste voi».

Până aici totul a fost foarte frumos. Stătea în concordanţă deplină cu lepădarea de sine a lui Ghedeon de până acum. *Fiecare slujitor al lui Hristos va căuta mereu să lege sufletele cu Domnul său şi nu cu el însuşi. Ghedeon dorea ca Domnul cu nici un preţ să nu piardă locul său de Domnitor în Israel.* Dar, vai! Biruinţa lui mare umple gândurile lui. El vrea să glorifice aceasta pentru totdeauna cu un efod de aur (o haină preoţească). Şi aceasta din simplul motiv, pentru că lepădarea lui de sine nu era deplină. A fost numai Unul singur a cărui lepădare de sine a fost deplină, şi acesta Unul trebuie să aibă întâietatea în toate.

Judecători 8.24-27: Şi Ghedeon le-a zis: «Vă voi face o cerere: Daţi-mi fiecare cerceii prăzii sale» (pentru că aceia aveau cercei de aur, fiindcă erau ismaeliţi). Şi au zis: «Îţi dăm bucuroşi!» Şi au întins o manta şi au aruncat pe ea fiecare cerceii prăzii sale. … Şi Ghedeon a făcut din ele un efod şi l-a pus în cetatea sa, în Ofra. Şi tot Israelul a curvit după el acolo; şi a fost o cursă pentru Ghedeon şi pentru casa lui.

Aşa este omul, chiar şi cel mai bun, atunci când el este lăsat în seama lui însuşi. Acelaşi bărbat, care tocmai a condus pe fraţii lui la o victorie strălucitoare asupra lui Madian, i-a ademenit acum la idolatria tristă. Cerceii ismaeliţilor au făcut ceea ce sabia lor nu a putut face, şi dovezile de dragoste ale copiilor lui Israel s-au dovedit a fi mult mai periculoase decât cearta bărbaţilor din Efraim. În timp ce cearta bărbaţilor din Efraim a oferit ocazia lui Ghedeon să dovedească un duh plăcut de renunţare la sine, cerceii şi dovezile de dragoste ale copiilor lui Israel au devenit o cursă pentru el şi casa lui. Dacă Ghedeon ar fi respins cerceii, aşa cum a respins scaunul de domnie, ar fi fost spre cel mai mare bine al lui şi al fraţilor lui; însă diavolul a întins o cursă picioarelor lui, în care el însuşi a căzut şi totodată a atras în ea pe toţi fraţii lui. Fie ca noi toţi să ne lăsăm

atenţionaţi prin căderea lui Ghedeon şi înviorați prin biruinţele lui! Fie ca noi totdeauna să ne amintim, că este un lucru să obţii o biruinţă, şi este alt lucru să foloseşti biruinţa aşa cum se cuvine. Este mai uşor să obţii o anumită poziţie, decât s-o administrezi corect. Dumnezeu să dăruiască cititorului şi scriitorului acestor rânduri mai multă încredere simplă în El şi mai mult din duhul renunţării de sine. Fie ca acesta să fie rezultatul studiului despre Ghedeon şi escorta lui.

Tradus de la: Gideon und seine Eskorte (3)

Titlul original: „Gideon and hins companions“
adin *Miscellaneous Writings*, Cartea 1

Traducere: Ion Simionescu